

Kjendt eller høvedet, at Finantsloven er en Lov saagodtsom enhver anden Lov; men det, jeg egentlig vilde tillade mig at bemærke, er, at det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg) syntes at behøve mig, at jeg havde sagt, at det Forhold, der omhandles i §. 3. 2det Stykke, havde mindre Betydning ligeoverfor en Procentskat end overfor en Contingentskat, medens det var hans Mening, at man i alle Tilfælde strengt burde hævde Betskatning af alle de Indtægter, som burde beskattes. Deri er jeg imidlertid saa enig med ham, som noget Menneffe kan være; men Uenigheden bestaaer netop deri, at det ærede Medlem anseer Indtægter for at være skattebare, som jeg ikke anseer for at være det. Dette hænger, efter hvad jeg før tillod mig at udtale, sammen med min Betragtning af de Principer, hvorpaa hele Lovforslaget er begrundet, og disse staae vedblivende for mig, som værende i Strid med Forslag, som jeg meget vel veed have en vis Stemning for sig her, og som ogsaa gjentagne Gange ere vedtagne imod mig; men dette kan ikke forhindre, at jeg gjentagende gjør opmærksom paa, at de ikke stemme med de Principer, hvorpaa Lovforslaget forresten er bygget. At en Skatteyder ikke har Lov til, at afforte i sin Skatteindtægt, hvad han betaler af paa sin Gjæld, følger ikke alene deraf, at der i samme Paragraph staaer, at han skal betale Skat af, hvad han af sin Indtægt anvender til sin Formues Førogelse — og dertil hører jo ogsaa Afbetaling paa Gjæld — men ogsaa af, at der senere staaer, lige umiddelbart før den Sætning, jeg bestrider, at han er berettiget til at fradrage Renterne af sin Gjæld, hvori ligger, at han ikke kan fradrage Afdragene. Nu maa jeg erklære, at jeg ikke kan erkjende Nødvendigheden af, hvad den ærede Ordfører yttrede om den Lovfortolkning, som man kunde etablere derved, at dette Stykke af §. 2 nu blev stemt ud; thi naar han i den Henseende vilde lægge særlig Vægt paa, at det var paa Forslag af Finantsministeren, at det var stemt ud, hvori man da skulde kunne finde et Slags indirecte Bevis for, at man havde Lov til at afforte Afdrag paa Gjæld, saa maa jeg dertil bemærke, at jeg dog ikke troer, at man kan

tage Finantsministerens Forslag til Udgangspunkt, uden tillige at tage hans Motivering, og jeg har da sagt, ikke een, men flere Gange, at min Tanke slet ikke var den, at man overhovedet skulde have Lov til at afforte, hvad man afbetalte paa sin Gjæld. Jeg skal yderligere henvise til, at dette er en Sætning, som udtrykkelig er udtalt i alle de Billedninger, der ere blevne givne til Indkomsskatlovens rette Fortaelse. Utsaaden Fare, der skulde ligge i en mulig Lovfortolkning, naar mit Endringsforslag vedtages, troer jeg ikke er tilstede. — Med Hensyn til det andet Endringsforslag, det under Nr. 4, nævnte den ærede Ordfører netop en af de Ting, som efter min Formening maae gjøre os meget varsomme med at følge Udvalget i den Henseende. Han nævnte nemlig en Landbodrift og meente da, at, naar en Søn gif ind og overtog en Landbodrift efter Faderen, saa var det urimeligt, at baade han og Faderen kunde befrie sig for at betale Skat deraf. Na ja, det vil jeg gjerne indrømme er urimeligt, men det er ligesaa urimeligt at forlange, at Sønnen, som maaskee kun har faaet Virksomheden ved at betale f. Ex. alle sine Søskende, ikke ubetydelige Summer, eller betale Faderen en Aftegt, ikke desto mindre skal betale Skat, som om Virksomheden i det paagjældende Aar havde været hans, paa samme Betingelse som tidligere Faderens. Det er dette, der for mig staaer som det Betænkteste, at man etablerer en Sætning, der ligeoverfor Lovens øvrige Grundsætninger maa siges at være vilkaarlig, at man etablerer som afhængigt af Skattecommissariernes Fortolkning, hvad der efter min Formening bør være bestemt nøjagtigt i Loven, og derfor siger jeg, at jeg foretrækker det under Nr. 4 a stillede Forslag, fordi det om det endog kan siges at være i Modstrid med Lovens Grundsætninger, dog ialfald er saa begrændset og saa bestemt betegnet, at jeg ikke nærer den Frygt ligeoverfor dette Endringsforslags Gjenstand, som jeg nærer ved at tage Virksomheds Overgang, uanset om der gives Godtgjørelse eller ikke, med ind under Skattecommissariernes vilkaarlige Afgjørelse.